توجه در حکم و توسعه از سنخ و نوع حکم به شخص حکم در مفهوم

عدم تفاوت بین «ان» شرطیه و «ان» وصلیه

در اینهایی که من نوشته ام خیلی رفتوبرگشت شده است. حتی دیدم، نوع حکم و شخص حکمی که میگویند، گویا واضح است که ما میگوییم دیگر در مفهوم، شخص حکم منتفی است؛ شخص حکم جزاء که متفرع بر شرط است، لانزاع فیه که منتفی است. آن چه که مفهوم است، سنخ حکم است.

دیدم در آنجا گفتهام اگر میزان، توجه در ناحیه حکم است حتی در شخص حکم هم ادات شرط میتواند برای عدم اختصاص شخص حکم به کار برود. این هم یک نکتهای بود. فراموش کرده بودم که در اینجا نوشتهام. بعد چه کار کردم؟ در واو وُصلیه یا وَصلیه، «ان»، ان شرطیه هست یا نیست؟ «اکرم العالم و ان کان فاسقا»، این «ان» دارد چه کار میکند؟ من آن جا به این صورت گفتهام: گفتم این «ان» همان «ان» شرطیه است؛ ما دو «ان» نداریم. اینجا میخواهد بگوید شخص همین حکمی که در این جمله آوردهام، بدان که برای فاسق که هست هیچ، نه فقط برای شخص آن هست، بلکه توسعه هم دارد. این را در آن جا نوشتهام.

بازبینی #1
ایجاد شده 28 آوریل 2026 13:15:46 توسط ... .
به روزرسانی شده 28 آوریل 2026 13:16:04 توسط ... .